

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: P. K.**, zastoupeného: Mgr. Marie Klinerová, advokátka se sídlem AK v Praze, V Jámě 1, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 14.8.2012, č.j. KrÚ 50292/2012/ODSHI/14,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 25.5.2012, č.j. OSA/P-513/12-D/40, jímž byl žalobce uznán vinným z porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním pokračování

provozu. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 20.3.2012 v čase 9:49 hod. jako řidič motorového osobního vozidla tov. zn. Volvo, reg. zn. 9A5 4473, jel v Pardubicích na silnici č. I/36 – ulici Nádražní ve směru jízdy od Hradce Králové do centra Pardubic rychlostí 128 km/hod. po odečtení tolerance, čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost v daném místě stanovenou dopravní značkou B20a na 80 km/hod. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000,-- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a dále povinnost uhradit náklady s projednáváním přestupku ve výši 1.000,-- Kč. Žalobu odůvodnil v podstatě následujícím způsobem:

V části II., III., IV. a V. žalobce v podstatě konstatoval skutečnosti, které uvedl v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Uvedl, že v tomto odvolání namítal, že ve věci bylo rozhodnuto v jeho nepřítomnosti a v nepřítomnosti jeho právního zástupce, kterého si pro toto řízení zvolil. Ve věci bylo na den 21.5.2012 nařízeno první ústní jednání, předvolání žalobce vyzvedl dne 4.5.2012, 7.5.2012 si sjednal právní zastoupení v dané věci, přičemž v odvolání dále žalobce uvedl, že v nařízeném termínu ústního jednání, tj. 21.5.2012, musel být právní zástupce, resp. zmocněnec, přítomen výslechu svědka ve věci jiného klienta – jednoho z obviněných, v příslušné rozsáhlé trestní kauze na Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV v Praze, a to od 9,00 hod., přičemž se jednalo o zastupování ex offo a nebylo možné se výslechu neúčastnit. V době sjednání právního zastoupení žalobce, a to včetně konkrétního termínu ústního jednání v řízení o přestupku, však právník o výslechu v trestní kauze nevěděl, vyrozumění bylo do advokátní kanceláře doručeno až následně. Správní orgán I. stupně na tuto řádnou omluvu a žádost o odročení ústního jednání nereagoval a ve věci bez dalšího rozhodl. Žalobce uvedl dále v žalobě ostatní odvolací námitky, tj. že namítal porušení ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), když mu správní orgán neumožnil vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům rozhodnutí. Namítal, že při ústním jednání byli vyslechnuti svědci, avšak o tom, že k takovým „právním úkonům“ při nařízeném jednání dojde, v oznámení o přestupku ze dne 20.4.2012 nebyl vůbec poučen. V odvolání dále správnímu orgánu I. stupně žalobce vytýkal, že ve výroku rozhodnutí se vůbec nezabýval otázkou zavinění, a dále podstatnou součástí odvolání byla žalobcova námitka podjatosti oprávněné úřední osoby. Uvedeným postupem správního orgánu I. stupně bylo dle žalobce porušeno jeho právo na spravedlivý proces ve smyslu článku 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Rovněž v odvolání žalobce uvedl, že odůvodnění ve vztahu k uložené sankci je nedostatečné.

Žalobní body obsahující žalobní námitky v podstatě žalobce uvedl až v části VI. žaloby a dále v doplnění žaloby ze dne 11.10.2012, kterou žalobce podal ve lhůtě pro rozšíření žalobních bodů, a to dne 11.10.2012 (žalované rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 15.8.2012, dvouměsíční lhůta pro rozšíření žalobních bodů podle § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, uplynula dnem 16.10.2012).

V části VI. žaloby jsou obsaženy následující žalobní body:

Žalobce namítl, že námitku porušení práva na spravedlivý proces odmítl odvolací správní orgán tak, že se bez bližšího zdůvodnění ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně a s jeho odkazy na judikaturu, aniž by současně uvedl vlastní právní úvahu, proč odmítá pokračování

argumenty překládané žalobcem. K tomu uvedl, že zásada volného hodnocení důkazů nemůže být zneužívána k libovůli správního orgánu. Rozhodnutím došlo zároveň k porušení zásady předvídatelnosti správního rozhodnutí, resp. uvážení o věci, neboť v rámci České republiky „je zcela běžnou praxí, že jedná-li se o první omluvu v dané věci, navíc za okolností obdobných jako v tomto případě, správní orgány omluvu bez problémů akceptují, je-li kolizní jednání správnímu orgánu řádně doloženo.“ V daném případě existence vzniku překážky včetně souvisejících okolností týkajících se uvedené účasti žalobce a jeho zástupce na jednání byly správnímu orgánu nejen včas a řádně vysvětleny, ale tvrzení byla doložena příslušnými důkazy. Dále žalobce zopakoval již výše uvedené skutečnosti, které uvedl v odvolání, týkající se kolize jednání u správního orgánu nařízeného na den 21.5.2012 s výsledkem svědka ve věci klienta právní zástupkyně žalobce, Mgr. Marie Klinerové, na Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV. Žalobce zopakoval, že se jednalo o zastupování ex offio, „nebylo možné se výsledku neúčastnit“ a rovněž nebylo možné žádat o změnu termínu výsledku. V době sjednání právního zastoupení včetně termínu ústního jednání však zvolený právník (advokátní koncipient – JUDr. Dočkal) o výsledku v trestní kauze nevěděl, vyrozumění o popsanych výsledcích bylo do advokátní kanceláře doručeno až následně, bylo datováno dnem 9.5.2012. JUDr. Dočkal se o vyrozumění dozvěděl dne 11.5.2012 a hned následující pracovní den, v pondělí dne 14.5. 2012, vypracoval a odeslal správnímu orgánu I. stupně omluvu z ústního jednání a žádost o nařízení náhradního termínu, a to s řádným zdůvodněním a doložením tvrzených faktů. Správní trestání je založeno na doktríně práva trestního, žalobce odkázal na usnesení Nejvyššího soudu, sp.zn. 8 Tdo 1024/2011, ze dne 31.8.2011, podle něhož v obdobné věci nebylo na místě konat veřejné zasedání v nepřítomnosti obviněného i jeho obhájce. Uvedeným postupem bylo porušeno právo žalobce se hájit osobně nebo za pomoci obhájce. Oba správní orgány „uvážily nesprávně“ o řádnosti a důvodnosti omluvy z ústního jednání, navíc je třeba odmítnout úvahu odvolacího správního orgánu, uvedenou v odůvodnění rozhodnutí, že pokud chtěl být žalobce zastupován pouze JUDr. Dočkalem, měla být plná moc udělena pouze jemu, neboť JUDr. Dočkal je i přes mnohaletou praxi v oboru „správního“ (zřejmě měl žalobce na mysli „správního“ – pozn. krajského soudu) trestání v dopravě advokátním koncipientem nikoliv advokátem, a tato skutečnost byla správnímu orgánu v době vydání rozhodnutí známa, neboť na ni výslovně upozornil sám obviněný v odvolání.“ Žalobce odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 18.6.2008, sp.zn. I. ÚS 1084/8, v němž ústavní soud posuzoval odůvodnění rozhodnutí krajského soudu o omluvě z prvního jednání v souvislosti se závěrem o naplnění zákonných podmínek vydání rozsudku pro zmeškání dle § 153 odst. 1 o.s.ř. Dále žalobce uvedl, že jeho zástupkyně Mgr. Klinerová je prioritně zaměřena na jiné oblasti práva než je právo trestní, a proto pouze JUDr. Dočkal v nejlepším zájmu klienta se mohl osobně zúčastnit předmětných výsledků na Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV v Praze. Dále v části VII. ještě žalobce namítl, že měla být řešena otázka zavinění, a to již ve výroku rozhodnutí, neboť nedostatek tohoto formálního znaku skutkové podstaty přestupku by musel mít nutně za následek zastavení řízení o přestupku. Rozhodnutí je proto nutné považovat za nepřezkoumatelné, stejně jako z pohledu nedostatečně zdůvodněného druhu a výše uložených sankcí. Žalobce se neztotožnil s názorem žalovaného o tom, že z koncepce ustanovení § 12 zákona o přestupcích je zřejmé, že se jedná o demonstrativní výčet okolností, na základě kterých by měl správní orgán posoudit závažnost přestupku a uložit sankci s tím, že není povinností, aby odůvodnění sankce obsahovalo veškeré tyto okolnosti, pokud je uložení sankce odůvodněno dostatečně. Žalobce ještě doplnil žalobu podáním ze dne 11.10.2012, ve které poukázal na to, že požádal

správní orgán o odklad výkonu rozhodnutí, a přestože uplynula lhůta stanovená správním řádem pro rozhodnutí o této žádosti, když na odklad výkonu rozhodnutí o přestupku je podle § 83 zákona o přestupcích „právní nárok“, je-li podána správní žaloba v dané věci, dosud o ní rozhodnuto nebylo. To podle názoru žalobce dokazuje postoj správního orgánu I. stupně k jeho osobě, tedy postoj, v němž spatřuje podjatost, která byla v celém správním řízení opakovaně namítána a následně správními orgány odmítána. Uvedenou skutečnost požadoval zohlednit při soudním rozhodování.

Žalobce navrhl, aby soud jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k žalobě ze dne 14.11.2012 žalovaný odkázal na žalované rozhodnutí a setrval na svém právním názoru uvedeném v tomto rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Žalobce v replice ze dne 7.12.2012 uvedl, že vyjádření k žalobě neobsahuje „žádné nové skutečnosti“, a poukázal na svou argumentaci uvedenou v žalobě.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7 Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné

pokračování

lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícího se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

V uvedené souvislosti je tedy dále nutné se zabývat tím, co vlastně lze rozumět pod žalobním bodem, v jehož mezích je povinen krajský soud přezkoumávat žalované rozhodnutí. K tomu, aby soud mohl meritorně žalobu projednat v mezích žalobních bodů, je totiž třeba, aby žalobce konkrétně v žalobě uvedl, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadané výroky rozhodnutí za nezákonné (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.). Obecné tvrzení o rozporu žalovaného rozhodnutí s právními předpisy není vůbec způsobilým žalobním bodem k tomu, aby soud se takovým obecným tvrzením zabýval a sám ex officio za žalobce vyhledával konkrétní skutkové a právní důvody, které by svědčily o rozporu žalovaného rozhodnutí s právními předpisy. Je totiž čistě věcí žalobce, který v souladu s dispoziční zásadou ovládající řízení před správním soudem, v duchu zásady „každý, nechť si střeží svá práva sám“, uvedl v žalobě konkrétní skutečnosti, které by svědčily o nezákonnosti

žalovaného rozhodnutí. To jest žalobce je povinen uvést konkrétní právní argumentaci tak, aby bylo zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů konkrétně vymezených považuje napadané výroky jednotlivých rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, přičemž žalobní námitky musí být ve vztahu k projednávané věci a ve vztahu k žalobci individualizované, tj. nikoliv v obecné formě (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27.10.2004, č.j. 4 Azs 149/2004-52). Za žalobní bod nelze ani považovat pouhý výčet zákonných ustanovení, která měla být dle žaloby porušena, aniž by k tomu byla uvedena další skutková konkretizace (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58).

Jinými slovy, projednatelným žalobním bodem ve správním soudnictví je pouze takový, jenž obsahuje individualizovaná skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z níž by bylo zřejmé, z jakých důvodů považuje žalobce napadané výroky rozhodnutí žalovaného za nezákonné nebo nicotné. Jestliže jsou žalobní body formulovány natolik obecně a vágně, že jsou pouhou parafrází zákonného textu, nelze je za řádné žalobní body považovat (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2007, č.j. 8 As 43/2006-74). Žalobní body tedy musí obsahovat individualizovaná skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, přičemž líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným, popisem. V rámci uvedené dispoziční zásady totiž je žalobce povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti, přičemž právní náhled na věc se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud by žalobce odkazoval pouze na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž se musí jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58).

K pojmu „žalobní bod“ se zásadním způsobem vyjádřil rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008-78, kdy v tomto rozsudku a v právní větě z něj vytvořené dospěl k následujícím závěrům:

„Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným-nicméně srozumitelným a jednoznačným-vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.“ Zároveň rozšířený senát NSS uvedl, že: „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod- byť i vyhovující- obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel

pokračování

další argumenty či vybíral z reality skutečností, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

Námítky proti žalovanému rozhodnutí, které by bylo možné považovat za žalobní body ve smyslu výše zmíněných skutečností, uplatnil žalobce v podstatě až v částech VI. a VII. žaloby, když v částech I. – V. je obsažen pouze popis rozhodovací činnosti obou správních orgánů a popis obsahu odvolání, které žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a o němž rozhodl žalovaný žalovaným rozhodnutím. Soudy ve správním soudnictví však nejsou další, třetí instancí, která by byla povinna se opětovně zabývat odvolacími námitkami, které uplatnil žalobce v odvolání a konstatoval jejich obsah i v žalobě. Ve vztahu k žalobním námitkám obsaženým v částech VI. a VII. žaloby soud uvádí následující skutkové a právní závěry:

Námítku porušení práva na spravedlivý proces v souvislosti s neúčastí právního zástupce žalobce a omluvou této neúčasti na jednání správního orgánu I. stupně, nařízeného na den 21.5.2012, uplatnil žalobce jak v řízení před správním orgánem I. stupně, tak i v odvolání proti jeho rozhodnutí o přestupku. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce převzal dne 4.5.2012 sdělení o zahájení správního řízení a předvolání žalobce jako obviněného z uvedeného přestupku k ústnímu jednání, které se konalo 21.5.2012 v budově Magistrátu města Pardubic, od 9,00 hod. Žalobce byl v tomto sdělení poučen pro případ omluvy, že tato musí být uplatněna včas, musí obsahovat konkrétní důležitý důvod (nestačí obecný odkaz na pracovní zaneprázdnění, pobyt v zahraničí, či neurčité zdravotní problémy) a musí být řádně doložena tak, aby si správní orgán mohl ověřit její pravdivost. Zároveň byl žalobce poučen o tom, že k akceptaci omluvy nedochází automaticky a pro ověření, zda omluva byla přijata, je možné využít telefonního čísla uvedeného v záhlaví tohoto předvolání k jednání. Zároveň byl žalobce poučen o tom, že dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, odmítne-li se obviněný k ústnímu jednání dostavit, nebo se nedostaví bez náležité omluvy či bez důležitého důvodu, může být věc projednána ve jeho nepřítomnosti. Zároveň byl poučen dle § 52 správního řádu o tom, že účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení a správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Dále je ve spisu založena omluva z ústního jednání nařízeného na 21.5.2012, ze které vyplývá, že žalobce se omlouvá prostřednictvím svého právního zástupce z jednání s tím, že předvolání k jednání si vyzvedl dne 4.5.2012, dne 7.5.2012 si sjednal právní zastoupení v dané věci a v termínu nařízeného ústního jednání musí být jeho právní zástupce přítomen výsledku svědka ve věci klienta – jednoho z obviněných, na Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV, na Odboru závažné hospodářské trestné činnosti v Dlážděné ulici, č. p. 6, Praha 1, a to od 9,00 hod. Uvedl, že se jedná o zastupování ex offio a není možné se výsledku neúčastnit a nelze žádat o změnu termínu výsledku s tím, že v době sjednání právního zastoupení o výsledku nevěděl, vyrozumění bylo do advokátní kanceláře doručeno až následně. K písemnosti byla připojena plná moc pro zastupování, kterou žalobce udělil pro zastoupení v přestupkovém řízení Mgr. Marie Klinerové, advokátce se sídlem V Jámě 1, Praha 1 s tím, že tato advokátka zmocnila substitučně koncipienta JUDr. Jaroslava Dočkala s tím, že při jednotlivých úkonech může advokáta zastoupit advokátní koncipient. Dále je ve spisu založen protokol o ústním jednání ze dne 21.5.2012, kterého se jak žalobce, tak ani jeho právní zástupce nezúčastnili. Správní orgán I. stupně se s uvedenou námitkou vypořádal tak, že uvedl na straně 3, 4 a 5 svého rozh. čtyři důvody proto, proč

projednal věc v nepřítomnosti žalobce jako obviněného a v nepřítomnosti jeho právního zástupce. V těchto důvodech uvedl správní orgán I. stupně následující skutečnosti:

1. Správní orgán vycházel z toho, že kolize jednání advokáta není obecně důvodem pro odročení ústního jednání. Vycházel z judikatury Ústavního soudu, a to zejména z nálezů sp.zn. III. ÚS 36/11 ze dne 5.1.2012 a z nálezu sp.zn. III. ÚS 68/97.
2. Předvolání k ústnímu jednání předstihlo vyrozumění o výsledku svědka v trestní věci, když předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno dne 4.5.2012, plná moc k zastupování je datována 7.5.2012, vyrozumění o konání výsledku svědka je datováno až dne 9.5.2012. K tomu uvedl rovněž správní orgán judikaturu, a to rozh. Nejvyššího soudu ze dne 25.5.1999, sp.zn. 31 Cdo 2432/1998, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 38/2000, podle něhož omlouvá-li účastník (jeho zmocněnec) svou neúčast u jednání časovou kolizi s jiným soudním sporem, může být taková omluva ve smyslu § 153b odst. 1 o.s.ř. důvodná jen tehdy, jestliže soudu oznámí také konkrétní údaje o tom, proč se nemůže jednání zúčastnit, zejména, jaké jiné jednání mu brání v účasti, kdy se o něm dozvěděl (že k němu byl předvolán dříve než k jednání, z něhož se omlouvá), a že časovou kolizi více jednání nebylo možné vyřešit jinak. Podle názoru správního orgánu tento rozsudek může být aplikovatelný i na daný případ.
3. Správní orgán uvedl, že v dané věci pominula zástupkyně žalobce ustanovení § 26 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, tedy možnost substituce advokáta jiným advokátem či koncipientem. V textu plné moci ze dne 7.5.2012 je přímo uvedeno, že v rámci svého pověření se může advokát dát zastoupit jiným advokátem, eventuelně při jednotlivých úkonech může advokáta zastoupit advokátní koncipient. Na uvedené listině byl substitučně zmocněn JUDr. Jaroslav Dočkal, advokátní koncipient, i pro jednotlivé úkony. Správní orgán uvedl, že v textu omluvy je uvedeno, že u výsledku svědka v trestní věci se jedná o zastupování ex offio a není možné se výsledku nezúčastnit – zde správní orgán tuto povinnost zástupce nijak nezpochybnil, avšak z obsahu podání a jeho příloh nijak nevyplývá, že by se jednání dne 21.5.2012 musela zúčastnit toliko a pouze Mgr. Klinerová a nikoliv již výše zmíněný koncipient JUDr. Dočkal.
4. Přípravné trestní řízení není vůči správnímu řízení „privilegováno“ s tím, že dle názoru správního orgánu I. stupně ze žádného právního předpisu nelze vyvodit, že by výslech svědka v přípravném řízení trestním měl mít jakékoliv privilegované postavení vůči ústnímu jednání konanému před správním orgánem. Ústní jednání svou povahou odpovídá hlavnímu líčení v trestním procesu, jsou na něm prováděny veškeré důkazy a je plně v odpovědnosti advokáta vůči klientovi, zda dá přednost účasti na úkonu v přípravném řízení, kde působí jako ex offio, namísto hájení zájmů klienta, který si jej vybral. Dále správní orgán uvedl, že o tom, že důvod omluvy, který zvolil, obstát nemůže, nebyl správní orgán povinen žalobce poučovat a postupovat dle § 37 odst. 3 správního řádu, když podle tohoto ustanovení je možné postupovat jen v případě, pokud nemá podání předepsané náležitosti, nebo trpí jinými vadami. A

předepsanou náležitostí je, že z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co navrhuje, přičemž tyto náležitosti omluva žalobce z jednání obsahovala.

Žalovaný k této námitce, kterou žalobce uplatnil v odvolání, uvedl již výše zmíněnou judikaturu Ústavního soudu (zejména nálezy Ústavního soudu ze dne 5.1.2012, sp. zn. III. ÚS 3736/11), přičemž s názorem správního orgánu I. stupně se ztotožnil. Navíc sám uvedl, že se zabýval plnou mocí ze dne 7.5.2012, přičemž z obsahu plné moci podle názoru žalovaného vyplývá, že advokát se může v rámci svého pověření dát zastoupit jiným advokátem a při jednotlivých úkonech může advokáta zastoupit advokátní koncipient. Žalovaný uvedl, že z této plné moci vyplývá, že právním zástupcem žalobce je pouze Mgr. Klinerová, která se v určitých úkonech může dát zastoupit advokátním koncipientem, tj. JUDr. Dočkalem. Dále uvedl, že je zcela na uvážení správního orgánu I. stupně, jak vyhodnotí omluvu žalobce, když podle konstantní soudní judikatury toto právo posouzení náležitosti omluvy spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu (rozsudek NSS ze dne 30.5.2008, č.j. 2As 16/2008-41). K tomu dále žalovaný uvedl, že z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně omluvu žalobce posoudil, vzal v úvahu okolnosti případu (kolizi jednání JUDr. Dočkala s trestním řízením, dobu doručení předvolání k ústnímu jednání, možnost substituce) a tuto omluvu neakceptoval. S tímto názorem správního orgánu žalovaný souhlasil. Rovněž tak podle jeho názoru odkazy na nálezy Ústavního soudu zcela reflektují daný případ a byly správně aplikovány. K námitce nemožnosti substituce a trvání na osobní účasti JUDr. Dočkala, kterou vznesl žalobce v odvolání, žalovaný uvedl, že správní řízení, stejně jako řízení v soudní či trestní věci se týká rozhodování o společenských vztazích a nelze předpokládat, že správní orgán v okamžiku zjištění konání jiného jednání, v tentýž den, na který je nařízeno ústní jednání, toto jednání odročí (k tomu uvedl nálezy Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 68/97). Žalovaný souhlasil s názorem správního orgánu I. stupně o tom, že k jednání před správním orgánem se mohla dostavit i Mgr. Klinerová, když právě ta je zástupcem žalobce „v první řadě“, resp. mohla zastoupit JUDr. Dočkala před policejním orgánem, pokud obviněný trval pouze na osobní účasti JUDr. Dočkala. Dále uvedl názor o tom, že předvolání bylo žalobci doručeno dne 4.5.2012 a měl tak dostatek času k přípravě ústního jednání a tedy i ke zvolení takového zástupce, který bude dostatečně hájit jeho práva.

Z již výše uvedené argumentace obsažené v žalovaném rozhodnutí ve vztahu k této námitce je zřejmé, že není možné považovat toto rozhodnutí v této části za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo pro nesrozumitelnost. Žalovaný sice v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že se ztotožnil s jednotlivými závěry správního orgánu I. stupně, tyto však podrobně ve svém rozhodnutí popsal a navíc uvedl své úvahy k této námitce. Navíc krajský soud nevidí důvod pro to, aby z tohoto důvodu považoval žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné, když možnost, kdy se může příslušný orgán, rozhodující o oprávněném prostředku, ztotožnit s argumentací v přezkoumávaném rozhodnutí, připouští dokonce i NSS pro případy, kdy se krajský soud ztotožní s argumentací v žalovaném rozhodnutí. Podle názoru NSS „... sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti i ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodů, proč by na ně nemohlo být odkázáno“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2.7.2007, č.j. 4As 11/2006-86, když správnost tohoto názoru potvrdil i Ústavní soud

pokračování

v usnesení ze dne 12.5.2011, sp. zn. ÚS 874/11). Tento závěr lze jistě argumentum a maiori ad minus aplikovat i v dané věci pro rozhodování správních orgánů.

Rovněž i krajský soud se s výše uvedenou argumentací správního orgánu I. stupně a žalovaného plně ztotožnil v souladu s výše uvedeným právním názorem týkajícím se této možnosti, když navíc považoval za nutné k problematice kolize jednání právního zástupce s jiným jednáním konstatovat správním orgánem I. stupně vyslovené dva stěžejní názory Ústavního soudu. Tyto obsahují následující skutečnosti:

Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 12.6.1997, sp.zn. III. ÚS 68/97, „v případech, kdy zástupce žádá soud, aby již nařízené jednání přeložil na jiný termín, není věcí obecného soudu - pokud uváděné důvody neshledá dostatečně závažnými - aby o svém odmítavém stanovisku k takové žádosti žadatele uvědomoval; je věcí zástupce, zejména je-li jím advokát, aby se sám a zavčas o osudu své žádosti přesvědčil a stanovisku obecného soudu přizpůsobil režim svého pracovního dne. Časová kolize zástupce mezi zastupováním u různých jednání (procesních úkonů) zpravidla není dostatečně závažným důvodem pro to, aby kterékoli již nařízené jednání (procesní úkon) bylo odročováno, neboť je na samotném zástupci, aby - bez újmy na procesním postavení a zájmech zastupovaného - nastalou kolizi podle své vůle a výběru řešil substitucí (§ 16, 26 odst. 1 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii).

Zásad spravedlivého procesu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) se proto nemůže dovolávat ten účastník řízení před obecnými soudy (jinými orgány veřejné moci), který, ač řádně a zavčas (§ 115 odst. 2 o. s. ř) o jednání obecného soudu (jiného orgánu veřejné moci) uvědoměn, toto jednání zmeškal, a to pro příčiny tkvící v jeho nedostatečné procesní obezřetnosti nebo ten, kdo řádně a včasné uplatnění svých procesních práv zanedbal; totéž platí i v případech, spočívá-li nedostatek procesní aktivity či obezřetnosti na straně advokáta, jehož si účastník řízení před obecnými soudy (jinými orgány veřejné moci) zvolil a který za řádný výkon převzatého zastoupení zastoupením podle zákona a pravidel svého povolání odpovídá.“

Podle usnesení Ústavního soudu ze dne 5.1.2012, sp.zn. III. ÚS 3736/11, „jestliže advokát stěžovatelky odpovídá za řádný výkon převzatého zastoupení, bylo nepochybně v jeho zájmu i v možnostech, aby stěžovatelce vysvětlil, že v případě kolize dvou nařízených jednání je jednou z možností řešení nastalé situace substitute, v případě odmítnutí takové možnosti pak volba jiného advokáta, který by stěžovatelku v předmětné věci zastupoval. Zda advokát stěžovatelku o těchto alternativách řádně poučil či nikoli, stěžovatelka v ústavní stížnosti neuvádí. Není v zásadě povinností obecného soudu žádosti advokáta o odročení nařízeného jednání vždy vyhovět. Není dokonce ani jeho povinností - pokud advokátem uváděné důvody neshledá obecný soud dostatečně závažnými, aby advokáta o svém odmítavém stanovisku k takové žádosti žadatele uvědomoval; i v takovém případě je věcí zástupce, je-li jím advokát, aby se sám o osudu své žádosti zavčas přesvědčil a stanovisku obecného soudu přizpůsobil režim svého pracovního dne.“

Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozsudku, advokát nedodržel zásadu procesní obezřetnosti, neboť musel počítat i s možností, že jeho žádosti nebude vyhověno, a bez rozumného důvodu se o osud vyřízení své žádosti dále nezajímal. Ani sama stěžovatelka

pokračování

nevyvinula jakoukoli aktivitu k řešení nastalé situace, např. účasti na nařízeném jednání, v jehož průběhu mohla hájit svá procesní práva a zájmy v projednávané věci.

Podle ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy, nebo důležitého důvodu.

Je nepochybné, že „posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání“ spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích. Naposledy citované ustanovení, stejně jako žádné jiné ustanovení zákona o přestupcích, neobsahuje definici pojmů „náležitá omluva“ či „důležitý důvod“ (srov. rozsudek NSS ze dne 30.5.2008, č.j. 2As 16/2008-41). Pokud žalobce v přestupkovém řízení hodlá dosáhnout toho, aby správní orgán akceptoval jeho omluvu, je nutné, aby tvrdil takové skutečnosti v omluvě, jež jsou vzhledem ke své povaze způsobilé jeho účast u jednání omluvit. Žalobce byl tedy povinen již ve zmíněné omluvě uvést všechny skutečnosti včetně důkazů, které by byly schopné prokázat důvodnost omluvy. O tom byl ostatně žalobce poučen již ve zmíněném oznámení o zahájení řízení a nařízení ústního jednání. V dané věci obdržel předvolání k jednání žalobce dne 4.5.2012, plnou moc udělil dne 7.5.2012 advokátce Mgr. Marii Klinerové, přičemž současně tato substitučně zmocnila v zastoupení při jednotlivých úkonech advokátního koncipienta JUDr. Jaroslava Dočkala. V omluvě z ústního jednání, nařízeného na 21.5.2012, žalobce pouze uvedl, že „v nařízeném termínu ústního jednání, tedy dne 21.5.2012 musí být můj právní zástupce přítomen výslechu svědka ve věci klienta – jednoho z obviněných na Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV...“. Zároveň je ve správním spisu založeno vyrozumění advokátní kanceláře Mgr. Klinerová Marie (pod jménem této advokátky je označen JUDr. Jaroslav Dočkal) ze dne 9.5.2012, vyhotovené Policií České republiky, výše uvedeným útvarem, přičemž se jedná o vyrozumění o konání výslechu svědka dne 21.5.2012 v Praze. Z uvedené omluvy nevyplývá, že by tohoto výslechu svědka před policejním orgánem se museli zúčastnit jak advokátka Mgr. Marie Klinerová, tak i její koncipient JUDr. Jaroslav Dočkal. Proto oba správní orgány, ve smyslu zmíněné judikatury Ústavního soudu, nepochybily, když tvrdily, že daná věc mohla být řešena institutem substituce, ať již před správním nebo policejním orgánem, a k ústnímu jednání před správním orgánem se mohla dostavit i Mgr. Klinerová, resp. mohla zastoupit JUDr. Dočkala před policejním orgánem, pokud žalobce trval pouze na osobní účasti JUDr. Dočkala. Proto i krajský soud považuje výše zmíněné závěry správních orgánů za správné, když bylo možné v dané věci v nepřítomnosti žalobce věc projednat, poněvadž se žalobce, ač byl řádně předvolán, k jednání nedostavil bez náležité omluvy či důležitého důvodu (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Protože v dané věci nebylo porušeno ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, nebylo možné přisvědčit názoru žalobce o tom, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Ve světle výše uvedených skutečností nemůže obstát námitka o tom, že „v rámci České republiky je zcela běžnou praxí, že jedná-li se o první omluvu v dané věci“, tak správní orgány omluvu „bez problémů akceptují“, je-li kolizní jednání správnímu orgánu řádně doloženo. Na uvedený případ lze plně akceptovat výše zmíněné dva judikáty Ústavního soudu, když naopak k tomuto případu se nevztahují judikáty uvedené žalobcem v žalobě (nález Ústavního soudu ze dne 31.1.2012, sp.zn. IV. ÚS 2404/11), když v případě judikátu uvedeného žalobcem v žalobě není řešena obdobná věc, tj. možnost zajištění zastoupení

v substituci, přičemž naopak v judikátech aplikovaných správním orgánem I. stupně a potažmo žalovaným je řešen přímo obdobný případ. Ve světle zmíněné judikatury Ústavního soudu neobstojí odkaz žalobce na jím „podpůrně“ použití usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31.8.2011, sp. zn. 8 Tdo 1024/2011. Pokud žalobce v odvolání „výslovně upozornil“, že ke svému zastupování zvolil nikoliv osobně Mgr. Marii Klinerovou, ale jejího spolupracovníka (koncipienta) JUDr. Jaroslava Dočkala, tedy, jak žalobce uvedl v odvolání, „osobu, která mě v minulosti v řadě věcí opakovaně zastupovala a které věřím“, přičemž žalobce v tomto odvolání uvedl, že trvá na osobním zastupování výlučně Dr. Dočkalem, tak tato skutečnost z výše zmíněné omluvy a z výše zmíněné plné moci vůbec nevyplývá. Naopak, jak správně konstatoval žalovaný, na základě zmíněné plné moci „je zástupce obviněného v první řadě Mgr. Klinerová“. Ostatně jiná skutečnost z této plné moci nevyplývá. Pokud žalobce trval na zastoupení JUDr. Dočkalem, tak mu měl udělit také plnou moc pro zastupování v přestupkovém řízení. Pokud tak neučinil a až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nikoli v omluvě z jednání, uvedl skutečnosti, které správní orgán nemohl z této omluvy a ani z plné moci zjistit, tedy tvrzení o tom, že pouze JUDr. Dočkal je tím „pravým“ zástupcem žalobce v přestupkovém řízení, tak si dostatečně žalobce nestřežil svá práva, když měl možnost uvedený důvod jako důvod omluvy v ní uvést a seznámit správní orgán s touto skutečností. Pokud tak neučinil, nebyl povinen správní orgán I. stupně se žalobce ptát, zda mu více vyhovuje pro zastoupení v řízení Mgr. Klinerová či JUDr. Dočkal, správní orgán I. stupně byl povinen a oprávněn pouze vycházet z této plné moci, z níž vyplývá, že zástupcem v této věci byla pouze Mgr. Marie Klinerová. Ostatně ani výše zmíněná judikatura Ústavního soudu, kterou aplikovaly správní orgány, nepočítá s možností, že by si ten, kdo je zastupován, „mohl vybírat“, zda u jednání bude požadovat účast advokáta nebo substitučního zástupce. V této souvislosti proto podle názoru krajského soudu na rozdíl od žalobce není „třeba odmítnout úvahu odvolacího správního orgánu, uvedenou v odůvodnění rozhodnutí, že pokud chtěl být žalobce zastupován pouze JUDr. Dočkalem, měla být plná moc udělena pouze jemu“. Krajský soud dodává, že judikát Ústavního soudu, rozhodnutí ze dne 18.6.2008, sp.zn. I. ÚS 1084/08, se vztahuje k závěru o naplnění zákonných podmínek vydání rozsudku pro zmeškání ve smyslu § 153 odst. 1 o. s. ř. a na daný případ vůbec nedopadá. Pokud žalobce uvádí, že „Mgr. Klinerová je však prioritně zaměřená na jiné oblasti práva než je právo trestní“ a že „v nejlepším zájmu klienta tak byla osobní účast JUDr. Dočkala na předmětných výsleších“, tak je nutné uvést, že je otázkou, proč tuto skutečnost neuvedl žalobce v omluvě, ale až v odvolání. Navíc i v přestupkovém řízení je třeba „detailní znalosti trestního práva“, když v přestupkovém řízení platí obdobné principy jako pro trestání soudní (rozsudek NSS ze dne 16.4.2008, č.j. 1As 27/2008-67).

K dalším námitkám žalobce uvedeným v části VII. uvádí krajský soud následující skutkové a právní závěry:

Žalobce se zřejmě neseznámil s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, který se vyčerpávajícím způsobem, s náležitou pečlivostí, vypořádal se všemi obecnými znaky daného přestupku, tedy i se subjektivní stránkou (zaviněním). Správní orgán I. stupně výslovně uvedl:

„Dle ustanovení § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z okolností případu, kdy jednou z podmínek získání řidičského oprávnění je absolvování

pokračování

autoškoly a následně složení příslušné zkoušky, pak z hlediska zavinění lze konstatovat, že obviněný jednal přinejmenším v nedbalosti nevědomé dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, tedy nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Obviněný tedy vědět mohl a měl, že je-li zvláštní úpravou povolena nejvyšší rychlost v obci na 80 km/h, měl vědět, že to je opravdu nejvyšší rychlost, kterou může jet, a tedy nesmí jet v obci rychlostí 128 km/h.“ Pokud žalobce uvádí, že by podle jeho názoru „v každém případě měla být otázka zavinění řešena, a to již ve výroku rozhodnutí“, hrubě se mylí. Podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích, výrok rozhodnutí, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též vyslovení viny, nikoli však zavinění jako subjektivní stránku skutkové podstaty přestupku. A skutečnost, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání uvedeného přestupku, nepochybně z výroku rozhodnutí vyplývá, stačí se pouze seznámit se zněním výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobcova námitka o tom, že se neztotožňuje s názorem správního orgánu II. stupně, podle něhož „je z koncepce ustanovení § 12 zákona o přestupcích zřejmé, že se jedná o demonstrativní výčet okolností, na základě kterých by měl správní orgán posoudit závažnost přestupku a uložit sankci“, je vytržena z kontextu a použita zcela účelově. To platí i o údajně mylném názoru o tom, že správní orgán se domnívá, že „není povinností, aby odůvodnění sankce obsahovalo všechny tyto okolnosti, pokud je uložení sankce odůvodněno dostatečně“. Správní orgán I. stupně se velice pečlivě zabýval otázkou odůvodnění sankce v části VI. svého rozhodnutí, na straně 9. Uvedl, že při stanovení druhu a výše sankce přihlédl správní orgán k závažnosti přestupku, kdy obviněný překročil nejvyšší povolenou rychlost razantním způsobem o 48 km/h. Dále pokračoval, že: „Obviněný by si měl uvědomit, že rychlou jízdou ohrožuje ostatní účastníky silničního provozu, byť se na tomto typu vozovky nepředpokládá výskyt chodců, ani cyklistů. Přesto může být rychlá jízda příčinou nejen hromadné dopravní nehody v důsledku delší brzdné dráhy, ale i srážky se zvířetem v důsledku pomalých reakcí při vysoké rychlosti. Obviněný musí jako řidič rovněž předpokládat, že se na vozovce mohou objevit nepředvídatelné překážky (spadlé větve, stromy, části nákladu, odstavené vozidlo apod.), díky kterým by řízení vozidla jedoucího vysokou rychlostí nemusel zvládnout a zbytečně by tak vznikla škoda na zdraví a majetku. Správní orgán má rovněž za to, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti zvyšuje pro společnost nebezpečnost osoby obviněného, kdy tento může mít, díky rychlé jízdě, na svědomí lidské životy. Závažnost přestupkového jednání obviněného tedy nespočívá ve způsobení dopravní nehody, zranění apod., ale v ohrožení bezpečnosti silničního provozu, kdy při takto vysoké rychlosti jsou následky případných dopravních nehod obvykle závažné (újmny na zdraví či smrt účastníků nehody, značné materiální škody)“. Správní orgán měl za to, že vyslovení zákazu činnosti, spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel, je, vedle finanční pokuty pro žalobce dostatečným trestem, aby do budoucna více dbal pravidel silničního provozu a dodržoval stanovenou rychlost dle zákona o silničním provozu. Proto správní orgán stanovil výši pokuty i délku zákazu činnosti na samotné spodní hranici zákonné sazby, když za tento přestupek se dle zákona o silničním provozu uloží pokuta od 5.000,-- Kč do 10.000,-- Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel od šesti měsíců do jednoho roku. Co víc by ještě bylo nutné do uvedeného odůvodnění ve vztahu k uložení sankci doplnit, žalobce v žalobě neuvedl.

Podle § 12 odst. 1 zák. o přestupcích při určení druhu sankce a její výměry se přihlédně k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům,

pokračování

k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek poškozen v disciplinárním řízení.

Žalovaný správně uvedl, že v uvedeném ustanovení se jedná o demonstrativní výčet okolností, na základě kterých by měl správní orgán posoudit závažnost přestupku a uložit sankci. Zároveň dle názoru žalovaného není povinností správního orgánu, aby odůvodnění sankce obsahovalo veškeré tyto okolnosti, pokud je uložení sankce odůvodněno dostatečně. Dále však odvolací orgán konstatoval, že se správní orgán I. stupně zabýval závažností přestupku a způsobem jeho spáchání a jeho případnými následky, dále se zabýval osobou pachatele, kdy přihlédl k zápisu v evidenční kartě řidiče, a konkrétně otázkou zavinění se zabýval v předchozí části odůvodnění rozhodnutí (viz. argumentace soudu výše). Poté žalovaný uvedl, že „lze tak konstatovat, že správní orgán I. stupně použil okolnosti jak ve prospěch, tak v neprospěch obviněného“ a zároveň že „uvedení pohnutky obviněného by ani nebylo na místě, protože na důvod, který vedl obviněného k překročení rychlosti, nebyl tázán a skutečnost, že pohnutka je neznámá, není jistě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.“ V dané věci proto skutečně nemuselo odůvodnění sankce obsahovat veškeré výše zmíněné skutečnosti, tj. v daném případě uvedení pohnutky žalobce, jak vyplývá z argumentace žalovaného. Nelze však z odůvodnění žalovaného rozhodnutí vyvodit, že by se jednalo o vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí. Rozsudek NSS ze dne 31.3.2004, č.j. 5A 154/2002-51, se nevztahoval k uložení sankce v přestupkovém řízení, řešil podobnou věc týkající se institutu správního uvážení při uložení pokuty dle ustanovení § 9 odst. 3 zákona č. 15/1998 Sb., o Komisi pro cenné papíry, ovšem jednalo se o zcela jiné rozhodnutí týkající se více účastníků, kdy NSS právě s ohledem na srozumitelnost vůči různým účastníkům řízení a adresátům výše zmíněné sankce požadoval, aby vzhledem k několika výrokům, rozličným účastníkům řízení, sankce za porušení různé právní povinnosti, bylo „jasně patrné, k jakému účastníkovi řízení a k porušení kterého ustanovení zákona se jednotlivé odůvodnění vztahuje, a aby všechna, v demonstrativním výčtu uvedená kritéria k uložení sankce konkrétním účastníkům řízení, byla výslovně zmíněna a dostatečně odůvodněna.“ Jednalo se tak o zcela jiný případ, který v dané věci aplikovat nelze.

Žalobce dále v doplnění žaloby poukázal na skutečnost, že požádal správní orgán o odklad výkonu rozhodnutí. To, že o této žádosti dosud nebylo rozhodnuto, podle názoru žalobce svědčí o postoji správního orgánu I. stupně k jeho osobě, přičemž „postoj, v němž spatřuje podjatost, která byla v celém správním řízení opakovaně namítána a následně správními orgány odmítána“ uvedl žalobce snad pouze jako „povzdech“ nad postupem správního orgánu I. stupně, když jeho názor nelze považovat za právně relevantní žalobní námitku (argumentace soudu o žalobních bodech viz výše). Krajský soud není povinen sám sobě vyhledávat argumentaci směřující proti postupům správních orgánů, které „odmítaly“ v průběhu řízení žalobcovu námitku podjatosti. A pokud nebylo o uvedené žádosti žalobce dosud rozhodnuto, tak to automaticky bez dalšího neznamená, že by byl povinen a oprávněn soud na základě takového obecného tvrzení toto „zohlednit při svém rozhodování“. Pokud nebylo rozhodnuto o zmíněné žádosti o odklad výkonu rozhodnutí, tak jistě má žalobce právní prostředky se domáhat vydání rozhodnutí o této žádosti (příslušné právní prostředky týkající se nečinnosti správního orgánu, včetně žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle s.r.s.). Navíc, pokud správní orgán nerozhodne o žádosti žalobce o odkladu výkonu rozhodnutí, tak v této skutečnosti automaticky bez dalšího nelze spatřovat podjatost správního

orgánu I. stupně, když nečinnost správního orgánu nelze považovat za okolnost svědčící o podjatosti správního orgánu, přičemž proti této nečinnosti stanoví platná právní úprava možnosti ochrany účastníků správního řízení.

Na základě výše uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, a musel ji proto zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo podle obsahu spisu ani nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 7. ledna 2013

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová